

havde udarbejdet et endeligt forslag, skulle forsamlingen enten vedtage det eller forkaste det eller sende det tilbage til fornyet behandling; derimod skulle den ikke selv give sig af med at omredigere kommissionens folkeretlige tekster; muligheden og berettigelsen af en sådan fremgangsmåde blev dog draget i tvivl fra anden side.

Efter at Irans forslag var blevet ændret således, at det klart fremgik, at forsamlingen ikke for nærværende havde taget nogen stilling til de omhandlede kapitler i kommissionens beretning, godkendtes forslaget med 34 stemmer. Det vedtoges i plenarmødet den 31. januar 1952 uden debat med 45 stemmer, deriblandt de nordiske landes.

4. Den reviderede generalakt om fredelig bilæggelse af internationale tvistigheder.

(Dagsordenens punkt 51).

Spørgsmålet om angivelse af de ikke-medlemsstater, til hvilke generalsekretæren skal sende et eksemplar af den reviderede generalakt om fredelig bilæggelse af internationale tvistigheder med opfordring til at tiltræde akten, havde stået på dagsordenen for såvel 4. som 5. plenarforsamling*), men var begge gange blevet udsat. Hidtil har kun Belgien, Danmark, Norge og Sverige ratificeret den reviderede generalakt.

Spørgsmålet behandledes i 6. udvalg den 25. januar 1952. Den belgiske repræsentant forelagde et forslag til resolution om, at generalsekretæren skulle sende en bekræftet genpart af den reviderede generalakt til enhver ikke-medlemsstat, der er eller senere bliver aktivt medlem af en eller flere af De Forenede Nationers særlige institutioner. Han henviste bl. a. til, at generalakten var trådt i kraft den 20. september 1950.

Den britiske repræsentant foreslog herimod, at forsamlingen skulle udsætte yderligere behandling af sagen, indtil mindst en trediedel af De Forenede Nationers medlemmer havde ratificeret eller tiltrådt den reviderede generalakt. Man burde ikke opfordre

ikke-medlemsstater til at tiltræde, så længe generalakten endnu kun havde fået så ringe tilslutning indenfor medlemsstaternes egen kreds. Det af Belgien foreslåede kriterium var dårligt, for så vidt som ikke fuldt suveræne stater kunne blive medlemmer af de særlige institutioner, men ikke burde accepteres som parter i generalakten.

Flertallet af udvalgets medlemmer, deriblandt Sovjetunionens repræsentant, sluttede sig til det britiske standpunkt, at yderligere drøftelse burde udsættes. Medvirkende hertil var formentlig muligheden af, at Spaniens og visse andre landes tiltræden på et tidligt tidspunkt blev inddraget i debatten.

Det vedtoges at sætte det britiske forslag under afstemning før det belgiske. Imidlertid accepterede Storbritannien umiddelbart før afstemningen en ændring gående ud på, at den videre behandling af spørgsmålet skulle udsættes, indtil mindst 10 medlemmer af De Forenede Nationer er blevet parter i den reviderede generalakt. I den således ændrede form vedtoges det britiske resolutionsforslag med 24 stemmer mod 13.

Resolutionsforslaget vedtoges i plenarmødet den 1. februar 1952 uden debat med 32 stemmer mod 6. De nordiske lande stemte imod begge steder.

5. De Forenede Nationers hovedsædeaftale med Amerikas Forenede Stater.

(Dagsordenens punkt 52).

5. plenarforsamling vedtog den 12. december 1950 en resolution, hvorefter generalsekretæren anmodedes om at forelægge plenarforsamlingen sådanne regulativer, som hovedsædeaftalen mellem De Forenede Nationer og Amerikas Forenede Stater måtte nødvendiggøre**). I hastende tilfælde skulle generalsekretæren dog kunne udfærdige regulativer med øjeblikkelig virkning, men måtte da forelægge dem for næste forsamling.

Generalsekretæren havde i henhold hertil

*) Se beretn. 4. saml. s. 59 og 5. saml. s. 87.

***) Se beretn. 5. saml. s. 89.